leu juurest. Toomas püüdnu ikki orgiga
neid, Mats tennu jälle äärepool tööd.
Toomas hüüdnu: „Issa ristike! üks tõmmas
orgi käest ära," rohkem põle saanu ütelda,
hirmunu ära ja joosnu kaldale, Mats
taga järgi, nüüd tuhat nella kodu. Perenai=
ne lännu koa juure taari tooma, hirmu=
nu ära, mõtelnu: tondid tulewad, ja pan=
nu suure häälega rüükma. Peremees
tulnu kamrest wälla, saanu aru, et Matsi
Toomast olnu, küsinu kohe: „Kas leu
kinni saite?" Tõised ütelnu: „Es saa, sihan=
de näites olli, mia püüdsi ikki linu or=
giga, üks tõmmas häkki orgi ära kässt,
nõnda et isi oles järgi kukkunu." Peremees
ütelnu: „Las ta jäia täna päle matmata,
wõib hommen koidu ajal mõne aia oksa
ja mõne kiwi pääle wisata, et ta laiali
ei lähä. Tõised põle üsigi sellega rahu olnu,
kutsun peremeest kah seltsi, mõtelnu, et hääst

kostist ilma jääwad. Peremees anden järe=
le ja nüüd lännu kolmeksi. Kui ligimale saa=
nu, süs hoiden ikki õita tasa. Peremees lännu
ees, istuu põõsa taha maha, tõised jäudnu
järgi ja nüüd wahtnu ja kuulatanu mehed
terawaste. Korraga olnu üks somin wees
ja üks kogu tõusnu kuu walgel nende
leu pääle nähtawalle. See olnu kala moodu,
aga just kui koera käpad ja nina olnu, aga
põle lausun isi ühti. Olnu natukese aega
nende leu pääl, süs karanu tõiste leu
pääle ja moontanu mitmet moodu.
Mehed lugenu ikki salmikest põõsa warjul,
aga ei ole aidanu kedagit, näkk tennu
oma wigurid. Peremees wõtnu julgust
ja ütelnu: „Ime küll, jumal tulgu isi kah
meie seltsi, meie kolm meest, sina üksi
weest." Kohe kadunu näkk ära, kuhu jäi,
ei tää, muidugi arwata järwe. Näkk olnu
küll kadunu, aga mehe põle julgunu õhta